

Μεταμορφώσεις πόλεων Metamorfosi di città

Michalis Pieris

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ

Μέ τυραννοῦν οἱ δρόμοι πού ταξίδεψα.
 Τά μονοπάτια μπλέκονται στή μέση
 τοῦ κορμιοῦ μου. Ἀκούω μέσα μου
 φωνές. Νερά, πουλιά καί χρώματα
 μέ τυραννοῦν τά βράδνα.

Καλύτερα νά μήν ταξίδεψα.

Σέ κάμαρη κλεισμένος νά ἦμουν
 τή φύση καί τίς ὁμορφιές νά πλάττω
 νά νιώθω τέρψη κι ἠδονή
 ἀπ' τῶν σελίδων τήν ὀσμὴ
 καί τ' ἄνοιγμα σέ κόσμους
 μαγικούς. Χάρτινους κόσμους
 τεχνητούς νά φτιάχνω. Μέ θέληση
 κι ὑπομονή. Τό βούισμα ν' ἀκούω
 τῆς ἄχρονης στιγμῆς. Ὅχι τή μυστική
 φωνή τοῦ δάσους. Τοῦ ἀληθινοῦ.

Λίμνες βυθοί κι ὑψόμετρα.

Πού μέ γεμίζουν τρόμο.

Σταυρός της Ψόκας (Κύπρος): Μάρτιος 1995

Dopo la gita

Mi tormentano le strade su cui ho viaggiato.
 I sentieri si confondono dentro
 il mio corpo. Dentro di me
 sento voci. Acque, uccelli e colori
 tormentano le mie serate.

Meglio non avessi viaggiato.

Chiuso in camera
 che natura e che bellezza avrei plasmato
 per sentire gioia e piacere
 dall'odore delle pagine
 e l'apertura su mondi
 magici. Creare artificiali
 mondi di carta. Con volontà
 e pazienza. Sentire il ronzio
 dell'attimo senza tempo. Non la segreta
 voce del bosco. Del vero.

Laghi fondali e altitudini.

Che mi riempiono di paura.

Stavròs di Psokàs, Nicosia, marzo 1995

ΘΑ 'ΡΘΕΙ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΗ ΓΕΝΕΥΗ

Θά 'ρθεῖ τό τρένο στή Γενεύη, ἡ ὥρα
 πέντε ἀκριβῶς, θά κατεβεῖς ἀπ' τό βαγόνι
 μέ φτερά ξεδιπλωμένα κι ἀνοιχτά, βλέπεις
 μετέρχονται καί τέτοια μέσα στήν ἐποχή μας
 οἱ νεράιδες, στήν ἐποχή μας πού ὅλα
 γίνονται μέ ἀπό μηχανῆς θεοῦς μπορεῖ
 κι ὁ ἔρωτας ν' ἀνατραφεῖ μέ τεχνικές
 τί καρτεράς; Μή μέ κοιτᾶς σάν νά' μαι
 ἄγγελος ἢ φάντασμα. Εἶμαι γυναίκα
 ἀληθινή, τοῦ πόθου ἐτοιμασμένη
 στήν ὥρα της καί στόν καιρό πού πρέπει.
 Μήν τήν ἀφήσεις τή στιγμή
 γιά κάποιαν ἄλλη, ὁ πῖο σπουδαῖος
 μῦθος δέν εἶναι αὐτός τῶν ποιητῶν
 εἶναι τό θαῦμα πού σ' ἔφερε σ' αὐτή τήν πόλη
 καί τώρα τί κοιτᾶς;, ὅλα συμβαίνουν τώρα!

Θυμήσου τή στιγμή πού γίνηκες Θεός
 καί μοῦ 'πες μείνε, ἄν φύγεις μπορεῖ
 καί νά γραφεῖ κανένα σκάρτο ποίημα
 τῆς ψευτιάς, ὅπως αὐτά πού γράφονται
 σέ προγραμματισμένο πόνο ποιητῶν
 πού κάθονται σέ οἴκους ἀνοχῆς
 καί ἐκδίδουν ἔντυπα μέ μόνη ἀρχή
 (γιατί τ' ἀρχίδια τους στερέψαν)
 τήν προβολή καχεκτικῶν γραφτῶν
 μέ εὐφράδειες νά σκεπαστεῖ ἡ γύμνια
 κι ἡ ψευτιά κι ἡ νύστα τοῦ μυαλοῦ
 μέ μόνη ἀρχή τή μαστοριά τῆς προβολῆς
 τοιμπούρια τῆς συναλλαγῆς, κόλακες
 βδέλλες, σάλιαγκες, καλύτερα νά μείνεις
 εἶπες, κι ἔμεινα!, νά σέ κοιτῶ
 στά μάτια, τό χέρι σου νά τό κρατῶ
 νά παίρνω ἀπό τή ζέστα σου
 κι ἀπό τή μυρωδιά σου, ν' ἀκούω ὑγρά
 τραγούδια τοῦ κορμοῦ, φωνοῦλες
 τῆς ἀγάπης, καλύτερα ὁ ἔρωτας ἀμόλυτος
 νά μᾶς κρατᾶ, νά ξεχαστεῖ (ἐπιτέλους!)
 μιὰ στιγμή τό πάθος τῆς γραφῆς

αὐτῆς τῆς σκρόφας τέχνης.

Ζυρίχη-Μόναχο: Μάιος 2001

Il treno arriverà a Ginevra

Il treno arriverà a Ginevra, alle
 cinque in punto, scenderai dalla carrozza
 con ali spiegate e aperte, vedi
 ricorrono anche a questi mezzi nella nostra epoca
 le nereidi, nella nostra epoca in cui tutto
 accade per volontà di Dio,
 anche l'amore può essere nutrito di tecniche
 cosa aspetti? Non guardarmi come fossi
 angelo o fantasma. Sono una donna
 vera, pronta alla passione
 nel momento e nel tempo dovuti.
 Non lasciarti sfuggire questo momento
 per un altro, il mito
 più interessante non è quello dei poeti
 è il miracolo che ti ha portato in questa città
 e ora cosa guardi?, tutto accade ora!

Ricordati il momento in cui diventasti Dio
 e mi dicesti resta, se te ne vai si potrà
 forse scrivere qualche mediocre poesia
 falsa, come quelle che si scrivono
 nel dolore programmato dei poeti
 che vanno in case di tolleranza
 e stampano fogli con l'unico scopo
 (infatti sono diventati sterili i loro testicoli)
 di diffondere scritti malaticci
 per coprire con l'eloquenza la nudità
 e la menzogna e il torpore della mente
 con l'unico scopo la maestria nella diffusione
 parassiti dello scambio, adulatori
 sanguisughe, lumache, meglio che tu resti
 dicesti, e rimasi! per guardarti
 negli occhi, tenerti la mano
 prendere il tuo calore
 e odore, e ascoltare le umide
 canzoni del corpo, le voci
 d'amore, meglio che ci prenda
 l'amore puro, dimenticare (finalmente!)
 per un attimo la passione della scrittura

di quest'arte puttana.

Zurigo-Monaco, maggio 2001

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΗ ΓΡΑΝΑΔΑ

Σέ περιβόλι κι ἔκοβα μπουμπούκια π' ἄνοιγαν
στόν πρωινό ἀγέρα. Τ' ἄνω κάτω τ' ἄκουγα
καί τά τριγύρω μέσα. Νιόπλυτη πόλη μύριζες
μιά πόλη μέ νερά, ὀλόφεγγη, σάν μουσική
μέ σταλαγμούς μέ στεναγμούς, φλογίτσες
μέσα στό νερό, βρύσες τυφλῶν ἐρώτων.

Ἔστερα ξύπνησα δέν ἤμουν σ' ὄνειρο
σέ πόλη ἤμουν ἀγνωστη, ἀγγελοκαμωμένη
καί στρίβοντας σ' ἓνα στενό μπάκα
σέ ἄλλη ἐποχή μέ χρώματα κι ἀρώματα
χεριῶν πού φύγαν κι ἀνάμεσα στά σύνεργα
τῆς τέχνης καρδοκοῦσε ὁ ἔρωτας
ντυμένος τή μορφή μιᾶς ὁμορφῆς γυναίκας
μέ κοιτάξε πού κοιτάζα χωρίς νά ξέρω
τί νά πάρω, τυφλός πού μόλις κέρδισε
τό φῶς, θέλω μονάχα νά κοιτῶ, νά βλέπω
νά θαυμάζω, τότε μοῦ χαμογέλασε
κι ἀπλώνοντας τό χέρι πάρε μοῦ εἶπε
τοῦτο τό βεργί, δές, εἶναι ἀπό ἔβανο ἢ λαβή
καί δαχτυλίδι ἀπό σμαράγδι τή δένει στό καλάμι
σουραύλι ἄν θέλεις γίνεται φιαμπόλι τῶν ἐρώτων
π' ἄκουσες βαθιά πρωί στόν καλαμιώνα
πάρτο, τί με κοιτᾶς, σοῦ τό χαρίζω
ἄν θέλεις τό δωρίζεις πάλι στήν ὁμορφότερη
τό βράδυ τῆς φωτιᾶς μέσ στό ρυθμό τῆς λιτανείας
τότε θά δεῖς τόν πιό ἐρωτικό χορό τοῦ κόσμου
θάνατος ἔρωτας κι ἀνάσταση μαζί στό ἴδιο σῶμα.

Ἐκεῖ νά πᾶς, σέ νύχτα σκοτεινή κι ἀσέληνη
ἄν θές νά νιώσεις τήν ὀρμή, οἷστρος ἀκολασίας
στό πάθος τό ἐρωτόσυρτο τῆς φλογερῆς Γρανάδας.

Γρανάδα-Μαδρίτη-Τολέδο: Ἀπρίλιος 2001

(*Inediti*)

Sogno a Granada

In giardino coglievo boccioli che si aprivano
nella brezza del mattino. Sentivo il cielo in terra
e ciò che era intorno dentro. Profumavi di città appena lavata
una città ricca d'acqua, di luce, come musica
con stalattiti e sospiri e fiammelle
sull'acqua, fonti di ciechi amori.

Poi mi svegliai non ero più nel sogno
ero in una città sconosciuta, creatura angelica
e svoltando in un vicolo entrai
in altra epoca con colori e profumi
di mani che se ne andarono e tra gli strumenti
dell'arte l'amore in attesa del suo momento
indossava l'aspetto di un bella donna
mi vide che guardavo senza sapere
cosa prendere, cieco che aveva appena ritrovato
la luce, voglio soltanto guardare, vedere
ammirare, allora mi sorrise
e allungando la mano prendi mi disse
questa bacchetta, vedi, è di ebano il manico
e un anello di smeraldo lo lega alla canna
zufolo se vuoi diventa flauto degli amori
che hai sentito la mattina lontano nel canneto
prendila, perché mi guardi, te la regalo
se vuoi la donerai alla più bella
la sera dei fuochi al ritmo della litania
allora vedrai la danza più erotica del mondo
morte amore e resurrezione insieme nello stesso corpo.

Vai là, in una notte buia e senza luna
se vuoi sentire l'impeto, estro dissoluto
nella passione d'amore dell'ardente Granada.

Granada-Madrid-Toledo, aprile 2001

Traduzione di Paola Maria Minucci